

Flygtningenævnet stadfæstede i januar 2012 Udlændingestyrelsens afgørelse vedrørende en mandlig statsborger fra Afghanistan. Indrejst i 2011.

Flygtningenævnets præmisser

Flygtningenævnet udtalte:

”Ansøgeren er etnisk hazara fra Mazer-e-Sharif i Afghanistan, hvor han boede sammen med sine forældre. Da han var omkring ni år, døde moderen. Da klageren var ca. ti år, blev hans fader bortført af Taliban. Herefter flyttede han sammen med sin søster flyttede ind hos morbroderen i Mazer-e-Sharif, hvor han boede i omkring to måneder, indtil han flygtede til Kabul.

Ansøgeren har ikke været medlem af nogen politiske eller religiøse foreninger eller organisationer eller i øvrigt været politisk aktiv.

Ansøgeren har som sit oprindelige asylmotiv henvist til, at han frygter sin morbroder, fordi han under en leg, efter at have boet hos morbroderen i ca. to måneder, kom op at skændes med morbroderens søn. De kom op at slås, og i den forbindelse fik ansøgeren fat i en sten, som han kastede mod morbroderens søn, der begyndte at skrigge, ligesom det blødte fra hans hoved. Ansøgeren flygtede fra stedet til Kabul, hvor han opholdt sig i fire år, inden han udrejste. Ansøgeren har under nævnsbehandlinger påberåbt sig et yderligere asylmotiv, idet han har henvist til, at han under opholdet i Kabul blev tvunget til at være dansedreng først af en person ved navn [A] og siden af en person ved navn [B]. Han var herunder tvunget til at deltage i seksuelle aktiviteter efter ordre fra oprindelig [A] og siden [B], indtil det lykkedes ham at undslippe, efter at have stukket [A] med en kniv.

Nævnet lægger ansøgerens oprindelige forklaring til Udlændingestyrelsen til grund. Nævnet finder imidlertid ikke, at dette asylmotiv kan medføre asyl eller beskyttelsesstatus i medfør af udlændingelovens § 7.

Nævnet kan ikke lægge ansøgerens forklaring om det under nævnsbehandlingen påberåbte asylmotiv til grund.

Nævnet finder således ikke, at ansøgeren har sandsynliggjort sit asylmotiv. Nævnet har herved lagt vægt på, at forklaringen i sig selv må anses for udbyggende. Endvidere har nævnet lagt vægt på, at ansøgeren under nævnsbehandlingen selv på enkle og ukomplicerede spørgsmål har svaret afglidende, undvigende og ukonkret. Nævnet bemærker i den henseende, at det forekommer usandsynligt, at ansøgeren i flere måneder skulle være holdt i en slags fangenskab med en anden dansedreng, uden at han har haft viden om dennes baggrund, herunder etnicitet, ligesom nævnet finder det usandsynligt, at ansøgeren ikke har kunnet frigøre sig af sit ufrivillige ophold hos henholdsvis [A] og [B].

Nævnet finder herefter, at forklaringen ikke kan anses for selvoplevet og fremstår som konstrueret til lejligheden.

Flygtningenævnet finder således ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være i konkret og individuel risiko for forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1. Flygtningenævnet finder heller ikke, at ansøgeren er i nærliggende risiko for umenneskelig behandling eller andre forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2.

Flygtningenævnet stadfæster derfor Udlændingestyrelsens afgørelse.”

Flygtningenævnets afgørelse om afslag på genoptagelse fra februar 2014

Flygtningenævnet udtalte bl.a.:

”Ved brev [ultimo 2013] har Dansk Flygtningehjælp anmodet Flygtningenævnet om at genoptage behandlingen af sagen. Flygtningehjælpen har i den forbindelse henvist til, at ansøgeren efter nævnets afgørelse er konverteret til kristendommen. Flygtningehjælpen har anført, at ansøgeren under en samtale hos Flygtningehjælpen [ultimo 2013] har forklaret, at han har oplevet, at den kristne kultur i Danmark var meget anderledes end den islamiske kultur i Afghanistan, herunder at kristne tænker og lever anderledes end muslimer. Han har oplevet kristne som givende, venlig og hjælpsomme mennesker, hvorimod islam har mange regler, som han mener er forkerte, og som muslimerne ikke selv følger. Hans interesse for kristendommen opstod under hans ophold i Tyrkiet, hvor hans ven havde en bibel, og vennen fortalte ansøgeren om kristendommen og svarede på spørgsmål herom, ligesom han fortalte, at han var konverteret til kristendommen. Ansøgeren kom til Danmark i 2011 og begyndte seks måneder senere at gå i kirke, først i [kirken A] hos præst [K] i [en mindre by]. I [sommeren 2013] begyndte han regelmæssigt at deltage i [kirke B] gudstjenester, hvor han blev døbt [i efteråret 2013]. Ansøgeren går nu i kirke hver søndag. Derudover beder ansøgeren alene eller sammen med venner og læser dagligt i biblen på farsi. Ansøgeren har forklaret om kristendommens tre retninger, samt at han er protestant. Ansøgeren frygter ved en tilbagevenden til Afghanistan at blive slået ihjel, da han er konverteret. Han har sammen med vennen [E] oplevet religiøs chikane, hvor folk ikke vil spise med dem på asylcentret og kalder dem vantro. Endvidere har han været udsat for fysisk vold på asylcentret fra en tjetjener og en afghaner. Der er vedlagt et dåbsbevis samt en udtalelse fra pastor [M] fra [kirke B]. Af udtalelsen fremgår, at ansøgeren har deltaget regelmæssigt i kirkens gudstjenester, at han er kommet i kirken fra [sommeren 2013] til [efteråret 2013], samt at han blev døbt [i efteråret 2013].

Flygtningehjælpen finder, at ansøgeren opfylder betingelserne for at blive meddelt opholdstilladelse efter udlændingelovens § 7, stk. 1 og har henvist til Flygtningenævnets praksis i sager vedrørende konvertitter fra Afghanistan. Flygtningehjælpen har i den forbindelse anført, at det på trods af, at det ikke på nuværende tidspunkt er fastslået, om ansøgerens konversion er kommet til de afghanske myndigheders kendskab, ikke kan udelukkes, at der er en risiko for, at ansøgerens konversion vil komme til de afghanske myndigheder til kendskab ved en tilbagevenden til Afghanistan. Da ansøgeren er konverteret, vil han ved en tilbagevenden til Afghanistan have svært ved at lægge skjul på sit nye tilhørsforhold, og fordi han vender tilbage fra et europæisk land, vil hans opførsel være i lokalbefolkningens fokus, hvilket indebærer, at ansøgeren ved den mindste afvigelse fra religiøse normer og principper vil være i en særdeles udsat position. Flygtningehjælpen finder ikke, at det, jf. Flygtningenævnets praksis i sager om konvertitter, kan kræves, at ansøgeren skal skjule eller hemmeligholde sin religiøse overbevisning for at undgå problemer i hjemlandet.

I den anledning skal det meddeles, at Flygtningenævnet ikke finder grundlag for at genoptage sagen eller grundlag i øvrigt for at udsætte ansøgerens udrejsefrist. Nævnet har herved lagt vægt på, at der ikke er tilført sagen væsentlige nye oplysninger eller synspunkter i forhold til de oplysninger, der forelå ved den oprindelige behandling i nævnet.

Flygtningenævnet finder ikke, at ansøgeren ved en tilbagevenden til Afghanistan vil risikere forfølgelse, jf. udlændingelovens § 7, stk. 1, som følge af konversion, idet nævnet ikke kan lægge til grund, at ansøgeren reelt er konverteret.

Nævnet bemærker i den forbindelse, at ansøgeren under den oprindelige behandling af sagen ikke har oplyst om sin interesse for kristendommen, der efter oplysningerne i genoptagelsesansøgningen opstod allerede under et ophold i Tyrkiet forud for indrejsen i Danmark, hverken overfor politiet, Udlændingestyrelsen, sin advokat eller overfor Flygtningenævnet.

Flygtningenævnet har ved vurderingen af oplysningerne om ansøgerens konversion tillige lagt vægt på, at ansøger, som det fremgår af præmisserne for nævnets beslutning af [primo 2012], under asylsagsbehandlingen har afgivet udbyggende og divergerende forklaringer om sit asylmotiv, ligesom han svarede afglidende, undvigende og ukonkret på enkle og ukomplicerede spørgsmål. Det bemærkes endvidere, at ansøgeren heller ikke har gjort opmærksom sin interesse for kristendommen i sine ansøgninger om genoptagelse modtaget i nævnet [i efteråret 2012] og [efteråret 2013].

Flygtningenævnet finder det efter en samlet vurdering fortsat ikke sandsynliggjort, at ansøgeren skulle være i risiko for asylbegrundende forfølgelse omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 1, eller forhold omfattet af udlændingelovens § 7, stk. 2, ved en udsendelse til Afghanistan.

Det påhviler fortsat ansøgeren at udrejse af landet i overensstemmelse med den i afgørelse af [primo 2012] fastsatte udrejsefrist, jf. udlændingelovens § 33, stk. 1 og 2. Såfremt ansøgeren ikke udrejser frivilligt, kan ansøgeren, som det fremgår af nævnets beslutning af [primo 2012], udsendes tvangsmæssigt til Afghanistan, jf. udlændingelovens § 32 a.”